

Το πιο ανατρεπτικό αστυνομικό μυθιστόρημα της ισπανικής λογοτεχνίας

Carmen Mola

Κόκκινη Μαδρίτη

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Αγγελική Βασιλάκου

Στην αρχή μοιάζει με παιχνίδι. Κάποιος έκλεισε το παιδί σ' ένα σκοτεινό μπουντρούμι κι εκείνο πρέπει να βρει έναν τρόπο να βγει από κει. Να βρει πρώτα απ' όλα ίσως τον διακόπτη, όμως το παιδί δεν τον ψάχνει γιατί θαρρεί πως από στιγμή σε στιγμή η πόρτα θ' ανοίξει.

Η πόρτα όμως δεν ανοίγει.

Κι αν είναι δοκιμασία αντοχής, κερδίζει αυτός που μένει περισσότερη ώρα σιωπηλός, αυτός που δεν ζητάει βοήθεια. Το παιδί κολλάει το αυτί του στην ξύλινη, ξεφλουδισμένη πόρτα. Ακούει έναν εκκωφαντικό θόρυβο, μια μηχανή που βάζει μπρος κι απομακρύνεται. Τότε καταλαβαίνει ότι είναι μόνο. Αν έβαζε τις φωνές, θ' άκουγε την ηχώ της φωνής του μέσα σ' αυτό το ζοφερό, γεμάτο υγρασία και σκόνη μέρος· είναι όμως τόσο τρομαγμένο που δεν μπορεί ούτε να κλάψει.

Τώρα σίγουρα πρέπει να βρει τον διακόπτη. Ψηλαφεί τον τοίχο. Αποφεύγει τα εμπόδια, αργά, να μην πέσει. Θα υπάρξει κάποια λάμπα στην οροφή, πρέπει να υπάρχει. Το δωμάτιο έχει ένα στενό, στενόμακρο παράθυρο, ψηλά στον τοίχο, ο ήλιος όμως έχει δύσει από ώρα και μένουν πια μόνο οι πρώτες σκιές του απόβραδου.

Δεν ξέρει γιατί το έκλεισαν εκεί μέσα.

Βαδίζει σαν υπνοβάτης μες στο σκοτάδι και σκοντάφτει σε κάτι που μοιάζει με πλυντήριο. Θα μπορούσε να δοκιμάσει αν δουλεύει, για να έχει τουλάχιστον συντροφιά τον θόρυβο του νερού καθώς θα κυλάει στον κύλινδρο· αλλά δεν το κάνει. Συνε-

χίζει την εξερεύνηση του χώρου, θωπεύοντας τον τοίχο με το ένα χέρι, σαν τυφλός. Θέλει να βρει τον διακόπτη, τα δάχτυλά του όμως βρίσκουν στο χερούλι ενός εργαλείου. Είναι ένα φτυάρι, που πέφτει με πάταγο στο πάτωμα.

Το παιδί ξεσπάει σε κλάματα και αργεί να αντιληφθεί το γρύλισμα που προέρχεται από μια γωνία. Δεν είναι μόνο. Υπάρχει κάποιο ζώο κρυμμένο· δεν είναι η πρώτη φορά που το ακούει, ξέρει ότι τις νύχτες τριγυρνάει στην περιοχή: οι ολολυγές του, τα ουρλιαχτά του, είναι τόσο δυνατά που είχε φτάσει να σκεφτεί πως ήταν λύκος. Είναι απλά ένα σκυλί που τρύπωσε κρυφά στην αποθήκη του κτήματος, την οποία βλέπει από το παράθυρο του δωματίου του και όπου ποτέ δεν του είχαν επιτρέψει να μπει. Εκεί τον έχουν κλείσει, στην απαγορευμένη αποθήκη, γι' αυτό δεν αναγνωρίζει τον χώρο και δεν είναι ικανός να κινηθεί στα σκοτάδια.

Μπορεί σχεδόν να ξεχωρίσει δύο φωτεινά σημαδάκια στο μαύρο φόντο. Οπισθοχωρεί ενστικτωδώς. Έχει την εντύπωση πως τα φωτεινά σημαδάκια προχωρούν προς το μέρος του, αλλά δεν ξέρει αν είναι ο φόβος που του προκαλεί αυτή την εντύπωση. Δεν είναι δυνατόν να φαίνονται αποκλειστικά δυο μικρές ανταύγειες. Και ξαφνικά παύει να τις βλέπει. Τώρα νιώθει έναν έντονο, διαπεραστικό πόνο στην κνήμη. Το ζώο τον δαγκώνει.

Το παιδί χρησιμοποιεί και τα δυο του χέρια για να το απομακρύνει απ' το κορμί του. Νιώθει μια καινούργια επίθεση και απωθεί το κεφάλι του ζώου με το πόδι. Οι κλοτσιές και τα χτυπήματά του το κάνουν να λουφάξει. Το παιδί ακούει ένα αγκομαχητό, μετά τίποτα. Δεν ακούγεται το παραμικρό και η σιωπή τού φαίνεται ακόμα πιο τρομακτική.

Επιφυλακτικά οπισθοχωρεί μέχρι την πόρτα, έτοιμο να απωθήσει την επίθεση, σε περίπτωση που ο σκύλος τού ριχτεί ξανά, και το χέρι του βρίσκει τον ηλεκτρικό διακόπτη. Του φαίνεται απίστευτο που δεν κατάφερε να τον εντοπίσει νωρίτερα, αλ-

λά για κάποιο λόγο είχε παραλείψει ακριβώς αυτό το μέρος του τοίχου.

Μια στρεβλή λάμπα κρέμεται απ' το ταβάνι. Φέγγει αρκετά για να καταλάβει πως η αποθήκη είναι γεμάτη κουτιά με παλιές κουβέρτες, κασέτες, βιβλία, αγροτικά εργαλεία, ένα πλυντήριο, ένα σκουριασμένο ποδήλατο με μία μόνο ρόδα και κάποια ακόμη άχρηστα πράγματα.

Ο σκύλος έχει λουφάξει κάτω από μια λεκάνη με μια βρύση, έναν μικρό νιπτήρα. Είναι αδέσποτο, του λείπει ένα πόδι.

Χωρίς να τραβήξει το βλέμμα του απ' το ζώο, το παιδί παίρνει το φτυάρι που βρήκε προηγουμένως, αυτό που έπεσε στο έδαφος. Ο σκύλος γρυλίζει. Το παιδί σηκώνει το φτυάρι. Ξαφνιάζεται που είναι ικανό να σηκώσει τόσο εύκολα ένα τέτοιο βάρος. Πρέπει να οφείλεται στο ένστικτο της επιβίωσης, κάτι μέσα του του λέει ότι σ' αυτό το μουντρούμι δεν μπορούν να επιβιώσουν και οι δυο.

Το ζώο ανασηκώνεται και σέρνεται όπως όπως προς το παιδί. Το κάνει με τρόπο τόσο ύπουλο, που δεν φαίνεται επιθετικό. Σε λίγο όμως αρχίζει να του δαγκώνει τον αστράγαλο σαν να ήταν κόκαλο απ' το οποίο θέλει να βγάλει και την τελευταία σταγόνα μεδούλι. Το παιδί τού δίνει μια με το φτυάρι και το ζώο σωριάζεται μ' ένα ανεπαισθητο γρύλισμα. Χτυπάει το κεφάλι του σκύλου ξανά και ξανά, μέχρι που το εργαλείο τού γίνεται ασήκωτο. Κάθεται στο πάτωμα και ξεσπάει σε κλάματα.

Τον πονάει ο αστράγαλος, έχει σημάδια απ' τα δόντια του ζώου. Και το παπούτσι του είναι λεκιασμένο με αίμα. Το βγάζει και ανακαλύπτει την πληγή που του προκάλεσε ο σκύλος στην πρώτη του επίθεση. Με τέτοιο φόβο ούτε καν που το κατάλαβε.

Τότε το φως σβήνει.

Η ηχώ διπλασιάζει τα αγκομαχητά του παιδιού κι εκείνο υποχρεώνεται να τα συγκρατήσει για ν' ακούσει μήπως ο σκύλος αναπνέει ακόμα· δεν είναι όμως έτσι. Ο σκύλος είναι νεκρός.

Κεφάλαιο 1

«Σου-σά-να! Σου-σά-να! Σου-σά-να!»

Οι φίλες της Σουσάνα ζητωκραυγάζουν, επευφημούν, χορεύουν σεληνιασμένες όπως και άλλες δεκαπέντε είκοσι νύφες σήμερα, Παρασκευή βράδυ, στο Very Bad Boys της οδού Ορένσε. Μητέ ένα αρσενικό, έτσι για δείγμα, στο κοινό. Γυναικοπαρέες μόνο «αποχαιρετούν» την εργένικη ζωή με τις κολλητές τους· κάποιες φορούν γελοίες τιάρες με πλαστικούς φαλλούς στο μέτωπο· άλλες ταινίες καλλιστείων περασμένες χιαστί με το όνομα της εκλεκτής· μια ομάδα φοράει μπλουζάκια με τη φωτογραφία της μελλόνυμφης... Οι φίλες της Σουσάνα, διακριτικές στο μέτρο του δυνατού, έχουν περάσει μόνο ένα ροζ τουτού γύρω απ' τη μέση τους.

«Σου-σά-να! Σου-σά-να! Σου-σά-να!»

Έχει φτάσει η φοβερή στιγμή που η Σουσάνα θα βρεθεί στο επίκεντρο της προσοχής. Της τυχαίνουν δύο χορευτές: ένας ξανθός με όψη Σουηδού Βίκινγκ κι ένας μιγάς, που θυμίζει Βραζιλιάνο. Ντυμένοι και οι δύο αστυνομικοί, παρότι τώρα μισόγυμνοι, είναι πολύ γοητευτικοί, ευρύτεροι, με δυνατά, μωδάη πόδια, το μαλλί ξυρισμένο στο πλάι και το υπόλοιπο μακρύ, άτριχο εντελώς, με το δέρμα να γυαλίζει από το λάδι που έβαλαν πριν απ' το σόου... Μένουν μόνο μ' ένα τάνγκα· κόκκινο του μιγά, λευκό του Βίκινγκ. Η Σουσάνα τρέμει μην της ζητήσουν να το βγάλει με τα δόντια, όπως έκαναν άπειρες νύφες πριν από αυτήν στη σκηνή. Αν την έβλεπε ο πατέρας της... Κάτι τέτοια τον κάνουν έξαλλο μαζί της.

«Μην ανησυχείς, δεν θα σε πειράξουμε», την καθησυχάζει ο μιγάς σε άπταιστα ισπανικά.

Η Σουσάνα έκανε λάθος, δεν είναι Βραζιλιάνος, Κουβανός είναι.

Την ανεβάζουν στη μικρή σκηνή καθισμένη σε μια καρέκλα, ενώ λικνίζονται αισθησιακά γύρω της υπό τους ήχους της εκκωφαντικής μουσικής, υπαινισσόμενοι ότι αγγίζουν όλο της το κορμί. Μπαίνοντας στο μαγαζί, όλες οι κοπέλες έδωσαν μια υπόσχεση: «ό,τι γίνεται στο Very Bad Boys μένει στο Very Bad Boys.» Καμία από την παρέα της δεν πρόκειται να πει λέξη σε κανέναν, πόσο μάλλον στον Ραούλ, τον υποψήφιο γαμπρό. Είναι σίγουρη πως δεν θα καταλήξει σαν την προηγούμενη νύφη, της παρέας με τους φαλλούς απέναντι, κάποια ονόματι Ροθίο· όλοι είδαν πως ο χορευτής που βγήκε στη σκηνή ντυμένος τυροσβέστης την έβαλε να γλείψει τη σαντιγί απ' το γυμνό του μόριο ενώ η παρέα της παραληρούσε. Εκείνη δεν πρόκειται να το κάνει, άσχετα αν καμιά τους δεν θα το πει. Ας λένε οι φιλενάδες της ότι είναι καταπιεσμένη, άλλωστε πάντα το 'λεγαν. Εκείνες τη θεωρούν αγία και ο πατέρας της τσουλά, δεν είναι όμως ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Δεν βλέπει τις κολλητές της, αλλά τις φαντάζεται να ξεφάντωνουν και να χασκογελούν. Όλες, εκτός από μία, τη Σίντια. Πρέπει να της μιλήσει, να της θυμίσει ότι αυτό δεν σημαίνει τίποτα· κάνει απλώς ό,τι περιμένουν όλοι από μια μέλλουσα νύφη στο μπάτσελορ πάρτι της.

Ο μιγάς κρατάει τον λόγο του· κανένας απ' τους δυο δεν την υποβάλλει στη δοκιμασία να κάνει κάτι που δεν θέλει ή να χαλάσει το κέφι με μια άρνηση. Τόσες νύφες βλέπουν ο Βίκινγκ και ο Κουβανός κάθε βδομάδα, υποτίθεται ξέρουν πόσο να το τραβήξουν. Χορεύουν, γδύνονται, τρίβονται λίγο πάνω της και τη βοηθούν να κατέβει απ' τη σκηνή, πολιτισμένοι και ευγενικοί παρά το κλίμα που επικρατεί.

Η Μάρτα, η πιο περπλατημένη από τις φιλενάδες της, αυτή που τα διοργάνωσε όλα επιμένοντας πως η Σουσάνα δεν μπορεί να παντρευτεί χωρίς πάρτι, κάτι της ψιθυρίζει στο αυτί.

«Δεν σου πρότειναν να πας στο καμαρίνι τους;»

«Όχι.»

«Μα τι πράγμα είσαι εσύ; Εγώ, όταν παντρεύτηκα, μετά το σόου πήγα στο καμαρίνι με τον ξανθό που χόρευε μαζί σου.»

«Και τι κάνατε;»

«Δεν πάει το μυαλό σου; Αυτό που φαντάζεσαι. Σίγουρα την έχει διπλή απ' τον Ραούλ, παρόλο που του Ραούλ δεν την έχω δει. Η προηγούμενη από σένα, κάποια Ροθίο, πήρε τους δυο πυροσβέστες της και τους δυο αστυνομικούς σου λες και τους ήξερε κι από χθες.»

Η Σουσάνα δεν είναι έτσι, δεν σκοπεύει να πάει μ' έναν στρίπερ, ό,τι κι αν κάνουν οι άλλες νύφες ή ακόμα και η φίλη της, η Μάρτα· δεν απορεί που ο γάμος της κράτησε μόνο πέντε μήνες. Κοιτάζει γύρω της με φόβο, δεν βλέπει τη μοναδική της παρέας που την ενδιαφέρει πραγματικά.

«Η Σίντια;»

«Έφυγε πριν ανέβεις. Καλά, πού το βρήκες κι εσύ τέτοιο βαρετό άτομο;»

Η Σίντια είναι η μοναδική που δεν ήταν μαζί τους στο σχολείο, η διαφορετική. Έπρεπε να το μυριστεί πως δεν κολλάει με τις άλλες. Πώς όμως να μην την καλέσει; Θα μπορούσε να είναι η μόνη καλεσμένη. Έπρεπε να είχε κάνει δύο μπάτσελορ, ένα για τη Σίντια κι ένα για τις άλλες.

Γιατί έφυγες;

Στο ταξί, καθ' οδόν προς το El Amante της οδού Μαγιόρ, όπου πάνε για ένα ποτό, γιατί σύμφωνα με τη Μάρτα θεωρείται το πιο ιν μέρος της Μαδρίτης, της στέλνει ένα WhatsApp· αλλά

δύο ώρες αργότερα η Σίντια δεν το έχει διαβάσει, φαίνεται δεν της έχει περάσει ακόμα. Φεύγοντας από το El Amante, κοιτάζει ξανά το κινητό, αδημονώντας για μια απάντηση.

Αυτές τις δυο ώρες μπήκαν διάφορες αντροπαρέες, τις κέρασαν ποτά, τη στρίμωξαν στο μπάνιο να μοιραστούν μια γραμμή κόκας που εκείνη αρνήθηκε, είδαν έναν πρώην ποδοσφαιριστή και έβγαλαν φωτογραφίες μαζί του. Από δω οι φίλες, όλες μαζί· κι από κει η νύφη, μόνη μαζί του, πιασμένη απ' τη μέση... Ο ποδοσφαιριστής της πρότεινε να φύγουν μαζί, του άρεσε μάλλον ή γούσταρε να περάσει με μια νύφη την τελευταία νύχτα ελευθερίας της. Η Σουσάνα δεν είχε την παραμικρή δυσκολία να τον ξεφορτωθεί, είναι πολύ όμορφη –τόσο που κάποτε ονειρευόταν να γίνει μοντέλο– και ξέρει από κολλιτσιίδες χρόνια τώρα.

«Πάμε σ' ένα πριβέ άφτερ στην Αλόνσο Μαρτίνεθ», προτείνει η Μάρτα. «Δεν κλείνει πριν το πρωί, έχω τον κωδικό για να μπούμε.»

«Ωρα να πάμε σπίτια μας» απαντάει η Σουσάνα.

Και ακούγεται τόσο αποφασισμένη, που οι απόπειρες των άλλων να τραβήξουν τη νύχτα είναι μάλλον για να δείξουν πόσο διασκέδασαν παρά γιατί το εννοούν.

Κατεβαίνει απ' το ταξί με το οποίο οι φιλενάδες της θα συνεχίσουν την κραιπάλη τους· την αφήνουν δυο τετράγωνα απ' το σπίτι της γιατί τα σοκάκια της περιοχής είναι κόλαση και το αυτοκίνητο πρέπει να κάνει κύκλο για να φτάσει στην είσοδο. Συνειδητοποιεί ότι φοράει ακόμα το ροζ τουτού. Θα το βγάλει επάνω. Παίρνει το τηλέφωνο και επιβεβαιώνει για μια ακόμα φορά πως η Σίντια δεν διάβασε το μήνυμα που της έστειλε απ' το Very Bad Boys. Της γράφει άλλο ένα.

Μόλις έφτασα, εξουθενωμένη. Δεν θύμωσες, έτσι; Μου έλειπες.

Όλοι γελάνε με τα WhatsApp που στέλνει η Σουσάνα, τηρώντας τους ορθογραφικούς κανόνες, δίχως λάθη ή συντομογραφίες, με σωστά σημεία στίξης. Όταν της απαντήσει η Σίντια, θα το κάνει με εικονίδια, δίχως φωνήεντα, με ασυναρτησίες που μερικές φορές δυσκολεύεται να αποκρυπτογραφήσει. Η Σουσάνα συνειδητοποιεί ότι όλο το βράδυ είναι ζήτημα αν σκέφτηκε τον Ραούλ· αλλά δεν εκπλήσσεται, ούτε είναι λόγος αυτός ν' αλλάξει γνώμη: θα τον παντρευτεί ακόμα κι αν οι γονείς της της κόψουν την καλημέρα, ακόμα κι αν τσαντιστεί η Σίντια. Δεν είναι έρωτας, το θέμα δεν έχει την παραμικρή σχέση με τον έρωτα.

Στην οδό Μινιστριλές, όπου βρίσκεται το μικρό διαμέρισμα της Σουσάνα, δεν υπάρχει ψυχή. Οποιοσδήποτε άλλος θα φοβόταν να κυκλοφορεί εκεί βραδιάτικα, σ' ένα τόσο σκοτεινό στενό, που ο δήμος μάλλον ξέχασε να φωταγωγήσει. Αυτή όμως είναι εξοικειωμένη, δεν νιώθει τον παραμικρό φόβο, δεν είναι διατεθειμένη να ζει με τον φόβο, όπως θα ήθελε η μητέρα της. Δεκάρα δεν δίνει για τις οδηγίες και τις συμβουλές της, τίποτα δεν πρόκειται να της συμβεί, η οικογένειά της έχει εξαντλήσει το μερτικό της στην κακοτυχία για αιώνες. Το είδε σε κάποια ταινία: ποτέ δεν πέφτουν δύο βόμβες στο ίδιο σημείο, δεν υπάρχει πιο σίγουρο μέρος από τον κρατήρα μιας έκρηξης.

Όταν νιώθει το χτύπημα στο κεφάλι και το μαντίλι που της κλείνει το στόμα, δεν προλαβαίνει ν' αντιδράσει, δύο μέτρα ακόμα και θα 'φτανε στην είσοδο, έβγαζε ήδη το κλειδί από την τσάντα, ονειρευόταν πως ξαπλώνει στο κρεβάτι της και τσεκάρει αν η Σίντια διάβασε τα μηνύματά της... Αντιλαμβάνεται μόνο ότι χάνει τις δυνάμεις της, ότι τη σέρνουν και τη βάζουν στο πίσω μέρος ενός αυτοκινήτου, πιθανόν ενός βαν. Τίποτε άλλο.

Κεφάλαιο 2

Το Κτήμα Βίστα Αλέγκρε στο Καραβαντσέλ, ένα θεαματικό πάρκο αναψυχής, γνώρισε το απόγειο της δόξας του τον δέκατο ένατο αιώνα ως θερινή έπαυλη της αυτοκράτειρας Μαρίας Χριστίνας των Βουρβόνων και, αργότερα, ως τόπος διαμονής του μαρκήσιου ντε Σαλαμάνκα, το όνομα του οποίου φέρει η συνοικία Σαλαμάνκα στη Μαδρίτη.

«Δεν πλησίασα μην κάνω καμιά γκάφα. Μόλις την είδα σας ειδοποίησα αμέσως.»

Ο φύλακας στο Κτήμα Βίστα Αλέγκρε είναι νευρικός, προτιμά να ασχοληθούν οι αστυνομικοί με το πτώμα που βρήκε.

«Πρώτη φορά βλέπω νεκρή· με τέτοια εγκατάλειψη που επικρατεί όμως, κάποτε θα συνέβαινε.»

Ο υπαστυνόμος Άνχελ Θάρατε, που τοποθετήθηκε πρόσφατα στο τμήμα της περιοχής, δεν είχε ποτέ την ευκαιρία να επισκεφτεί το κτήμα και τώρα κοιτάζει άφωνος προς κάθε κατεύθυνση. Προσπέρασαν ένα ανάκτορο και τώρα διασχίζουν τους κήπους όπου ο χρόνος έχει σταματήσει· τόσο που θα εκπλήσσονταν λιγότερο αν έβρισκαν μπροστά τους μια δούκισσα με αμφίεση άλλου αιώνα παρά μια νεκρή του εικοστού πρώτου.

«Μοιάζει με το Ρετίρο», σχολιάζει με θαυμασμό.

«Καλύτερο ακόμα κι απ' το Ρετίρο, το θέμα είναι πως το παραμελούν. Τους ξέρετε τώρα τους πολιτικούς, δεν υπάρχει μία εκτός κι αν τους συμφέρει. Σίγουρα για να περιδρομάζουν

και να κυκλοφορούν με τις αμαξάρες τους δεν κάνουν περικοπές. Εδώ είναι δύο ανάκτορα, το παλιό της αυτοκρατορίας και το καινούργιο του μαρκήσιου, συν το γηροκομείο, κι υπήρχε κάποτε και ορφανοτροφείο. Λέγανε πως θα το νοίκιαζε το Πανεπιστήμιο Νιου Γιορκ και θα το ανακαίνιζε, αλλά δεν έγινε τίποτα και βλέπετε πώς είναι.»

Βαριέται τους ανθρώπους που κακολογούν τους πολιτικούς, ακόμα κι αν έχουν δίκιο. Είναι βολικότερο να ρίχνεις την ευθύνη στους άλλους παρά να κάνεις κάτι εσύ για να βελτιώσεις τα πράγματα. Και οι κήποι δεν είναι απεριποίητοι, αλλά πολύ πιο καλοδιατηρημένοι από οποιοδήποτε άλλο πάρκο στην περιοχή. Εδώ τουλάχιστον δεν υπάρχουν συμμορίες μήτε βαποράκια μήτε σπασμένες τραμπάλες.

«Πώς είπατε πως σας λένε;...»

«Ραμόν, στις υπηρεσίες σας», βιάζεται να αποκριθεί ο φύλακας.

Δεν δίνει επώνυμο.

«Πότε βρήκατε το πτώμα, Ραμόν;»

«Δεν πάει ούτε μισή ώρα. Πάλι καλά που ήρθα κατά δω, στο παλιό ορφανοτροφείο της Ένωσης. Εδώ μεγάλωσα, ξέρετε. Και η αλήθεια είναι πως κάτι μ' έτρωγε μέσα μου. Συνήθως τρυπώνουν ζητιάνοι εδώ τα βράδια και τις τελευταίες μέρες έχουν εξαφανιστεί.»

«Δεν κατάλαβα τον συσχετισμό.»

«Όλα σχετικά είναι, κυρ-αστυνόμε. Τίποτα δεν γίνεται χωρίς λόγο· και στο τέλος το ένα φέρνει τ' άλλο. Δεν έχετε ακούσει που λένε πως το χτύπημα των φτερών μιας πεταλούδας στην Αυστραλία μπορεί να προκαλέσει έναν σεισμό εδώ;»

Το τελευταίο πράγμα που περίμενε ο Θάρατε από τον φύλακα του πάρκου ήταν η δική του εκδοχή για το φαινόμενο της πεταλούδας. Και δεν τον ενδιαφέρει, οπότε συνεχίζει τον δρόμο του για να βρει το πτώμα.

«Α να, έρχεται κι ο συνάδελφός σας. Και συγγνώμη αν είμαι κάπως φλύαρος, φταιει, βλέπετε, η έλλειψη συντροφιάς, περνάω μέρες ολομόναχος εδώ και, από τότε που πέθανε η γυναίκα μου, περνάω μόνος και τα βράδια. Εδώ μόνο οι ζητιάνοι κι εγώ είμαστε. Και τώρα η νεκρή, βεβαίως.»

Βλέπει τον Αλφρέδο Κόστα να πλησιάζει. Αν ο συνεργάτης του ξανάδινε εξετάσεις να μπει στην αστυνομία, θα τα έβρισκε μπαστούνια. Πάντα λέει στον Θάρατε ότι εκείνος στην ηλικία του ήτανε ταύρος, τώρα όμως, πιο κοντά στα πενήντα μάλλον παρά στα σαράντα, δεν μπορεί να παραβγει στο τρέξιμο ούτε τη γιαγιά του.

«Είδες το πτώμα;» Ο Θάρατε είναι αγχωμένος, οι νέοι μπάτσοι δεν έχουν και πολλές ευκαιρίες να εξιχνιάσουν έναν φόνο. Κι όπως λέει και ο Σαλβαδόρ Σάντος, ο μέντοράς του όταν ήταν μικρότερος, ο άνθρωπος που τον ενθάρρυνε και τον βοήθησε να μπει στο σώμα: στη Μαδρίτη γίνονται ελάχιστοι φόνοι.

«Ναι, αλλά δεν πλησιάζω.» Ο Κόστα ετοιμάζεται να την κάνει, δεν συμμερίζεται διόλου τη γνώμη του Σαλβαδόρ. Γι' αυτόν γίνονται φόνοι και με το παραπάνω, ειδικά στη βάρδιά του. «Το ίδιο σου συνιστώ να κάνεις κι εσύ, γιατί έτσι και πλακώσει η Σήμανση θα μας τα πρήξει με την αλλοίωση των στοιχείων. Το *CSI* έχει κάνει μεγάλη ζημιά στην αστυνομία, σ' το ξαναλέω.»

«Τους ειδοποίησες;»

«Ταυτόχρονα μ' εσένα, κανονικά έπρεπε να είναι ήδη εδώ.»

Πλησιάζουν και οι δυο εκεί που τους δείχνει ο φύλακας. Σταματούν λίγα μέτρα από το κορίτσι. Έχει κάτι γύρω από τη μέση του, κάτι ροζ.

«Τι είναι αυτό;»

«Ένα τουτού. Όταν κάνεις κι εσύ κόρες, θα βαρεθείς ν' αγοράζεις μαλακίες.»

Ο Κόστα έχει δύο κόρες, δεκατεσσάρων και δέκα ετών, κι αν τον ακούσεις, σου φεύγει οριστικά η διάθεση να κάνεις παιδιά.

«Θέλω να τη δω από κοντά.»

«Μην πας γυρεύοντας, πότε επιτέλους θα καταλάβεις ότι πρέπει να μένεις μακριά απ' τα προβλήματα; Οι προαγωγές δίνονται ανάλογα με τον βαθμό παλαιότητας, όχι με τις γκάφες.»

Η Σήμανση σκάει μύτη πριν προλάβει ο Θάρατε να κάνει έστω και ένα βήμα προς το πτώμα. Τουλάχιστον αυτός που καταφτάνει είναι ο Φουέντες, παλιά καραβάνα. Αυτός δεν πιστεύει πως παίζει σε τηλεοπτική σειρά, όπως κάποιοι άλλοι.

«Ξέρετε μήπως ποια είναι;»

«Ούτε καν πλησιάσαμε.»

«Γαμώ το κέρατό μου» διαμαρτύρεται. «Και πώς ξέρετε ότι είναι νεκρή;»

Πλησιάζουν και οι τρεις το κορίτσι, ο Θάρατε επιθεωρεί τον χώρο καθώς φτάνει πλάι της: μελαχρινή –βάζει στοίχημα ότι είναι τσιγγάνα– όμορφη, με πρόσωπο ωστόσο αλλοιωμένο σαν να υπέφερε πολύ. Η τούλινη φούστα είναι λερή, λεκιασμένη με αίμα, όπως και τα υπόλοιπα ρούχα της, που έχουν κουρευαστεί.

Ο τύπος της Σήμανσης είναι ο πρώτος που την αγγίζει, της σηκώνει το βλέφαρο να δει τις κόρες των ματιών και τότε έρχεται η μεγαλύτερη έκπληξη. Ο Φουέντες βάζει μια φωνή, αλλά όχι εξαιτίας του σκουληκιού που βγαίνει έρποντας απ' την κόγχη.

«Είναι ζωντανή! Γρήγορα, το βαλιτσάκι.»

Ένας από τους βοηθούς του σπεύδει προς το μέρος του, το κορίτσι όμως έχει έναν σπασμό, τον τελευταίο. Ποιος ξέρει, αν έφταναν νωρίτερα, ίσως την έσωζαν. Ο Φουέντες αναπηδά επιτόπου κουνώντας σπασμωδικά το κεφάλι του.

«Ηρεμήστε, τώρα είναι νεκρή, δεν της απέμενε άλλωστε και πολύ. Ας γράψουμε στην αναφορά ότι τη βρήκαμε νεκρή, ν' αποφύγουμε έτσι και την ταλαιπωρία.»

«Μα τι της συνέβη; Από πού βγήκε το σκουλήκι;»

Ο Θάρατε, άθελά του, έχει αποδιοργανωθεί.

«Μην αγγίξετε τίποτα, φοβάμαι πως αυτή η υπόθεση δεν είναι για μας. Θα τηλεφωνήσω στον Ρεντέρο», προειδοποιεί ο Φουέντες.

Ο Θάρατε κοιτάζει γύρω του· το πάρκο έχει πάψει να είναι αξιοθέατο και έχει μετατραπεί σε μια κόλαση, ένα μέρος όπου απ' τα μάτια των νεκρών βγαίνουν σκουλήκια.

Κεφάλαιο 3

«Ένα σαντουιτσάκι με ντομάτα, κυρία αστυνόμο;»

Η Έλενα Μπλάνκο ενοχλείται κάθε φορά που ο Χουανίτο, ο Ρουμάνος που τη σερβίρει καθημερινά –εξυπηρετικότατος, χούλιγκαν και υπέρ των Καταλανών αυτονομιστών– την αποκαλεί δημόσια αστυνόμο, έχει πάψει όμως να του τη λέει.

«Με κόβεις εμένα για σάντουιτς με ντομάτα;»

Δεν χρειάζεται λέξη παραπάνω. Ο Χουανίτο βγάζει από το ψυγείο κάτω απ' την μπάρα μια Νονίνο, ένα μπουκάλι φρέσκια παγωμένη γκράπα του Φριούλι, αυτήν που προτιμάει εκείνη τα πρωινά, με διάφανη, κρυστάλλινη όψη και ξερή, καθαρή επίγευση. Λένε πως η γκράπα δεν πίνεται με άδειο στομάχι, η Έλενα Μπλάνκο όμως χρόνια τώρα, πολλά χρόνια, έτσι κλείνει τις νύχτες στις οποίες προτεραιότητά της δεν είναι ο ύπνος.

«Πέρασε από δω νωρίτερα ο Ντιντί, ο φύλακας του πάρκινγκ της πλατείας. Μου ζήτησε να του βάλω ένα ποτηράκι απ' το μπουκάλι σας.»

«Ελπίζω να μην το έκανες.»

«Όχι, του έβαλα ορούχο¹ και το κατέβασε χωρίς πολλά πολλά. Μου έλεγε πως χθες βράδυ πάλι κάποιος ζευγάρι το έκανε στον τρίτο όροφο του πάρκινγκ.»

«Μήπως σ' ένα κόκκινο Λαντ Ρόβερ;»

¹ Σ.τ.Μ.: Οτιζο: είδος αλκοολούχου ποτού από τη Γαλικία, που μοιάζει με τσικουδιά.

Στη Μαδρίτη οι φόνοι είναι ελάχιστοι,
αλλά όταν γίνονται δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτε
από οποιαδήποτε άλλη χώρα στον κόσμο.

Η μελλόνυμφη τσιγγάνα Σουσάνα Μακάγια βρίσκεται
δολοφονημένη με φρικτό τρόπο: από τρεις τρύπες στο κρανίο της
έχουν εισαχθεί προνύμφες ενός είδους μύγας που της έχουν
καταφάει τον εγκέφαλο. Η αδελφή της, Λάρα, είχε δολοφονηθεί
με τον ίδιο ακριβώς τρόπο πριν από επτά χρόνια, αλλά
ο δολοφόνος της εξακολουθεί να εκτίει την ποινή του.
Κάποιος μιμήθηκε τις φρικαλέες μεθόδους του ή μήπως
ένας αθώος βρίσκεται στη φυλακή;

Ένα μυθιστόρημα-τοιχογραφία της Μαδρίτης με πρωταγωνίστρια
την αστυνόμο Έλενα Μπλάνκο, μια ιδιόμορφη μοναχική γυναίκα,
εθισμένη στην γκράπα, το караόκε και τις σεξουαλικές
συνευρέσεις με ιδιοκτήτες αυτοκινήτων υψηλού κυβισμού.
Η Έλενα παραμένει συνειδητά μονίμως εκτεθειμένη σε κίνδυνο,
για να μην ξεχνάει πως στη ζωή της υπάρχει μια εκκρεμότητα
που δεν κατάφερε να επιλύσει...

